„Wat bedoelt u Mevrouw?"

„Wel, van 1868."

Het mannetje lachte gevleid, ging behaaglijk op zijn stok leunen. „En als ik Mevrouw nou eens vertel, dat ik toen al twintig was."

„Al twintig? Hoe oud bent u dan nu wel?"

„De negen en zestig al gepasseerd Mevrouw."

„Dàt zou ik u niet aanzien." — Toen was het ijs gebroken.

„Nee, dat zegge ze wel meer. Zondag sprak ik nog een kennis van vroeger, die kon er maar niet over uit, dat ik nog zoo kras was. Maar om nou nog 'es op '68 terug te komen. Als we dan 's avonds thuis kwamen, mijn broers en ik, dan kregen we een kommetje koffie en een boterham, en dan gauw met een mand er op uit. De landen in. Het water stond niet hooger dan zoo," — en hij wees tot zijn knieën —, „wil u wel gelooven, dat we vaak met een korf vol visch terug kwamen? Snoeken van een paar pond, daar draaide je gewoon je hand niet voor om in dien tijd."

„Och," zei ik.

„Ja. 't Heugt me nog als den dag van gister."

„Werkt u hier al lang?"

„'t Wordt dit najaar vier en veertig jaar. 't Is een heele tijd. Een heele tijd. Ik had gedacht er van 't jaar uit te gaan met pensioen. Maar 't kon niet."

„Kon het niet?"

„Nee, dat zal ik Mevrouw eens vertellen." Hij ging wat gemakkelijker leunen op zijn stok, ik zette de kap van der wagen wat hooger voor de zon. Hij keek eens over de kap heen. „Wat 'n aardige kleine baas," zei hij. „Ja Mevrouw, als ze nog zoo jong zijn, dan weet je niet, wat je nog met ze mee moet maken. Je kunt er heel wat mee beleven. Ik had ook een jongen, twee meisjes en één jongen. Daar hecht je dan het meest aan." — Hij prikte met den stok in den grond. — „Mijn vrouw kwam me vroeger 's middags mijn brood brengen, en dan had ze den jongen op d'r arm. Dan wou-ie bij me." Hij schudde zijn hoofd.

„Hebt u hier altijd gewoond?" vroeg ik.

„Nee, ik kom van buiten; uit Groningerland. En van mijn tiende jaar af heb ik in de tuinen gewerkt, eerst bij mijn vader, dat was ook een tuinman; later ben 'k naar de stad gegaan en hier aan 't park gekomen.

't Zware werk wil nou niet meer. Maar vroeger toen kon 'k bergen verzetten. Dit jaar zou 'k er anders mee uitgescheje zijn. We waren al eens op een Zondag den kant van 't Gooi uitgeweest, mijn vrouw en ik. En daar was wel wat voor ons te krijgen. Zoo'n klein arbeiderswoninkje met een lapje grond. Och, veel hadden we niet noodig. We zijn nog maar met ons beiden, de meisjes getrouwd." Hij zweeg.

„En waarom is dat dan niet doorgegaan?" vroeg ik

„'t Kon niet. Er was geen geld. Ik krijg maar zes gulden pensioen hier. Nou, daar kan je niet van leven. En sparen — ho maar, dat gaat ook niet, nou alles zoo duur is. Je teert in, dat snapt Mevrouw zeker wel."

„Ja zeker, dat begrijp ik wel. Maar u dacht toch, dat u er mee kon ophouden."

„Dat dacht ik ook. Mijn jongen .... ja, 't is een heele geschiedenis Mevrouw. Toen-ie veertien was, wou-ie naar zee, niks was er tegen te doen, hij had geen zin in 't tuinvak. Naar zee wou-ie. Toen is-ie eerst gekomen op de school in Leiden, daar is-ie acht maanden geweest. En braaf opgepast. Toen ging-ie naar Hellevoetsluis. En zijn eerste reis was naar Indië. Toen naar Japan en China, weer naar Indië. Hij heeft wat van de wereld gezien Mevrouw."

„Meer dan u en ik."

„Zegt u dat wel. Nou en toen, hij voer al een jaar of zes, ging-ie naar Australië, naar Melbourne. En daar deserteerden zes en veertig lui, zes en veertig Mevrouw, matrozen en hoogeren ook." Hij zweeg weer even. — „Mijn jongen was er ook bij," zei hij toen. „Hij kreeg daar een hard leven in Australië. Eerst hoorden we in geen maanden van hem.

't Heeft m'n vrouw den knak gegeven. Maar toen kwamen er weer geregeld brieven. 't Ging best met hem. Best."

„Gelukkig maar," begon ik.

„Ja, maar toen kwam de oorlog. Hij had zich Engelschman laten maken. Meevechten moest-ie. Eerst vocht hij aan de Dardanellen. Toen aan de Somme. En daar is-ie gesneuveld."

Ik keek naar mijn eigen kleinen, slapenden boy. Daar is hij gesneuveld. Vier woorden maar .....

„We kregen een brief van zijn meisje, hij zou getrouwd zijn dat jaar. Die schreef ons alles. In 't Engelsch. Ik heb het door den dominé laten vertalen. En er zat een papier in, dat-ie beloond was om zijn dapperheid."

„Dat zal u toch wel goed gedaan hebben," zei ik.

Een scherpe blik ging opeens naar me uit. „Dat denkt u maar," zei hij alleen. Het was weer even stil tusschen ons, toen ging hij rustig door:

„Hij was onderofficier, toen-ie sneuvelde. En ze zeiden allemaal, dat ik er werk van moest maken, omdat ik van de Engelsche regeering pensioen krijgen kon, meer dan een half pond in de week. Da's zes gulden hè?"

„Ja."

„Toen ben 'k naar den Engelschen Consul gegaan, en die zei ook, dat ik het wel krijgen zou. Maar hij moest eerst naar me informeeren. Nou, toen dachten we, dan is er geen mis op. En wat denkt Mevrouw nu, wat ik gekregen heb?"

„Ja," zei ik, „de helft misschien?"

„Niks! Er werken hier zoo'n twintig lui in 't park.

En dan is er altijd afgunst.

Die hebben me tegengewerkt. Ik weet wel, wie 't me geleverd heeft. Ik verdiende te veel, ik had geen pensioen noodig!"

„Nee maar, dat is schandelijk," zei ik. „En hebt u het toen niet verder geprobeerd?"

„Nee Mevrouw, dat vindt u nou misschien gek van me.

Maar toen we 't wisten, mijn vrouw en ik, dat we niks kregen, toen zaten we over elkaar, en we zeien: „Gelukkig"."

Ik keek hem verwonderd aan.

„Ja Mevrouw. Dàt zeien we. Toen ik van 't pensioen werk maakte, was mijn vrouw zoo mankeliek, daar was 't eind van weg. Altijd maar tranen. Da's niet gezellig voor een man.

Ik dacht, dat het om den jongen was, en ik zei maar niks.

Ik had er zelf weet genoeg van." Hij boorde met zijn stok gaten in den grond.

„En ze sprak zich niet uit tegen me. Nou weet ik best waarom niet. Ik ben nogal driftig, ze dacht zeker, dat ik er kwaad om zou worden. En als ik dan tegen haar zei: „Jansje, zoo heet ze, als we nou van den zomer buiten wonen, en we hebben ons eigen lapje grond, zal dat nou niet fijn wezen," dan huilde ze nog harder.

Ik wist op 't laatst geen raad meer. Toen hoorden we dan, dat we niets kregen.

We zaten tegen over mekaar, en allebei zeien we: „Gelukkig". Toen zei ze: „Kees," dat ben ik, „Kees," zei ze, „je moet er niet kwaad om worden .... maar dat geld .... daar had ik geen wil van gehad." En ik zei: „Mensch, heb je dat al dien tijd voor je zelf gehouden?" „Ja." zei ze.

Toen zei 'k: „Ouwetje, dat had je me wel kunnen zeggen.

Denk je, dat ik er pleizier van gehad zou hebben." En toen heb ik gehuild Mevrouw, zoo waar as ik hier voor u sta. 't Was de eerste keer, nadat mijn jongen weggegaan is.

En 'k ben anders zoo hard als ijzer."

Ik durfde hem niet aankijken. Hij kwam wat dichter bij me staan. „En nou werk ik liever tot ik er dood bij neerval, dan dat ik dàt geld aanneem Mevrouw. 't Is allemaal mooi en wel buiten wonen met een eigen lapje grond, maar als je jongen daar eerst voor moet doodgaan ..." Hij brak zijn zin af. Toen tikte hij tegen zijn pet.

„Dag Mevrouw." En ik zag hem weggaan, terwijl hij met zijn stok de papieren opprikte, en ze liet vallen in zijn mand, één voor één.

DE TYPHON IN JAPAN.

In Japan woedde voor eenigen tijd een ontzettende orkaan, die duizenden en duizenden huizen vernielde en honderden menschen het leven kostte. De beide foto's, die wij onzen lezers aanbieden, bereikten ons gelijktijdig met de eerste courantenberichten, en zijn speciale opnamen van onzen Japanschen correspondent. Ze werden beide in de omgeving van Tokio opgenomen, en stellen voor, boven: Een der verwoeste bruggen is men weder aan het herstellen. Beneden: De ontzettende verwoesting in een dorp bij Tokio.

